

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **M. S.**, zast. Mgr. Veronikou Petříkovou, advokátkou se sídlem Jakubské náměstí 4, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. července 2012, č.j. 10840/SM/2012, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. července 2012, č.j. 10840/SM/2012, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.800,-- Kč k rukám Mgr. Veroniky Petříkové, advokátky se sídlem v Brně, Jakubské náměstí 4, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Žalobce napadl včas podanou žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým byl potvrzen výsledek žalobcovy písemné práce z českého jazyka a literatury, konané na Střední odborné škole a Středním odborném učilišti, Hradec Králové, Vocelova 1338.

Rozhodnutí žalovaného považoval žalobce za nezákonné a nepřezkoumatelné s tím, že řízení, jež mu přecházelo, bylo postiženo vadami. Uvedl, že jeho písemná práce byla dle Záznamu o hodnocení písemné práce (dále jen „Záznam“) ohodnocena 11 body, což dle nastavených limitů znamenalo, že v této zkoušce neuspěl. Již tento Záznam považoval žalobce za neurčitý a nepřezkoumatelný, jelikož uváděl bodové hodnoty u jednotlivých kritérií hodnocení bez uvedení, z jakého důvodu dostal žalobce právě tolik bodů, kolik je uvedeno, v čem pochybil nebo jakékoliv jiné odůvodnění udělených bodů či vypovídající informace. Navíc komentář v Záznamu je naprosto nedostačující, kdy hodnotitel uvádí nedostatky práce, které však nezařazuje do jednotlivých kritérií a žalobce tak ani neví, v jakém kritériu byly uvedené nedostatky zhodnoceny.

Proto žalobce požádal žalovaného o přezkoumání výsledku společné části maturitní zkoušky dle § 82 odst. 1 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“). Žalovaný se však dle žalobce s jeho námitkami nezabýval, nevypořádal je a ani neuvedl, zda považuje konkrétní námitky za správné, nesprávné, nedůvodné, liché či vyvrácené. Vyžádal si pouze oponentský posudek od stejného subjektu, jež zpracoval původní hodnocení, tedy od centra pro zajišťování výsledků vzdělávání (dále jen „CERMAT“) a na tento oponentský posudek ve svém rozhodnutí pouze stroze odkázal. Posudek navíc byl žalobci na jeho žádost vydán až více jak měsíc po doručení žalovaného rozhodnutí, do té doby jeho obsah neznal. Žalovaný se tedy vůbec nevypořádal s žalobcovou námitkou, že nebyla dodržena kritéria pro hodnocení zkoušek. Žalobce se tak z napadeného rozhodnutí dozvěděl pouze názor CERMATU, že původní hodnocení je správné. Takový přezkum výsledku maturitní zkoušky považoval žalobce za samoučelný a formalistický.

Přitom dle žalobce vyžádáním si oponentského posudku, na němž žalovaný svůj závěr výlučně postavil, nemůže být přezkum napadeného rozhodnutí vyčerpán. Takový posudek nemůže být jediným a výlučným rozhodovacím kritériem bez toho, aby ho žalovaný jakýmkoliv způsobem posoudil a zhodnotil, případně aby jej hodnotil v souvislosti s ostatními podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu.

Dle žalobce navíc není zřejmé, zda Záznam a následný oponentský posudek nedělala stejná osoba, jelikož v nich není uvedeno jméno hodnotitele. Tato skutečnost narušuje transparentnost a zákonnost hodnocení maturitních zkoušek.

Žalobce proto uzavřel, že k přezkoumání hodnocení ze strany žalovaného fakticky vůbec nedošlo. Navrhl proto, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že zákonodárce dle § 183 odst. 1 školského zákona výslovně vyloučil rozhodování krajského úřadu o přezkumu maturitní zkoušky z použití správního řádu. Na řízení o přezkumu maturitní zkoušky

se tak dle § 177 odst. 1 správního řádu vztahují pouze základní zásady činnosti správních orgánů vymezené v § 2 až 8 správního řádu. Těm žalovaný dle svého přesvědčení dostal. Nemohl se tedy dopustit porušení žalobcem citovaných ustanovení správního řádu.

Dále uvedl, že hodnocení písemné práce v rámci maturitní zkoušky je hodnocením výkonu žáka odborným pedagogickým pracovníkem. Ten musí při hodnocení písemné práce dodržovat kritéria hodnocení stanovená Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Na toto hodnocení tedy nelze klást stejné nároky jako na správní rozhodnutí. Žalovaný pak písemnou práci sám nehodnotí, ale pouze přezkoumává, zda byla hodnocena správně ve vztahu k zadaným pravidlům.

Žalovaný zdůraznil, že účelem přezkumného řízení dle § 82 školského zákona je zjistit, zda-li průběh zkoušky a její výsledek byly v souladu s právními předpisy. Zkoumá tedy zejména, zda nebyly porušeny právní předpisy nebo se nevyskytly jiné závažné nedostatky, které mohly mít vliv na průběh nebo výsledek maturitní zkoušky. Pokud taková pochybení nezjistí, výsledek maturitní zkoušky potvrdí. Přezkoumává tedy postup a výsledek hodnocení, nikoliv vědomosti studentů. Oponentským posudkem CERMATU je tedy krajský úřad vázán. Je to fakticky jediný dokument, ze kterého může při přezkumu výsledku hodnocení maturitní zkoušky vycházet.

Žalovaný tedy vyjádřil přesvědčení, že v dané věci k žádnému jeho pochybení nedošlo. V souladu s obsahem svého přezkumu vyžádal od CERMATU oponentní hodnocení žalobcovy písemné práce. Oponent se shodl s výsledným bodovým vyjádřením původního hodnotitele, potvrdil hodnocení 11 bodů a doporučil žalobcově žádosti nevyhovět. Krajský úřad tedy nemohl učinit nic jiného, než výsledek maturitní zkoušky žalobce potvrdit. Pokud by postupoval jinak, porušil by zásadu rovnosti příležitostí, která prioritně chrání očekávání společnosti, aby středoškolské vzdělání zakončené maturitní zkouškou dosáhli všichni žáci oprávněně a za obdobných podmínek, jak předpokládá čl. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a jejich dodatkových protokolů. Vyslovený závěr proto považoval za předvídatelný a korespondující se zákonnými mantinely pro rozsah přezkumu průběhu a výsledku žalobcovy maturitní zkoušky. Navrhl, aby krajský soud žalobu zamítnul.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu dali žalobce i žalovaný výslovný souhlas. O věci usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí následovně. Uvedl, že žalobcova písemná práce z českého jazyka a literatury „byla ohodnocena 11 body, tedy žák nedosáhl hranice úspěšnosti v této dílčí části maturitní zkoušky z českého jazyka a literatury (12 bodů). Jmenovaný podal žádost o přezkoumání výsledku této části maturitní zkoušky v zákonné lhůtě osmi dnů s tím,

že s hodnocením nesouhlasí. Z oponentského posudku poskytnutého centrem pro zajišťování výsledků vzdělávání (dále CERMAT) vyplývá, že hodnocení se shoduje s výsledným bodovým vyjádřením hodnocení původního hodnotitele. Původní hodnotitel se při hodnocení písemné práce neodchýlil od standardizované úrovně hodnocení způsobem, který ohrožuje srovnatelnost hodnocení písemné práce s hodnocením ostatních písemných prací. Na základě tohoto posudku rozhodl tedy odbor školství Krajského úřadu Královéhradeckého kraje v souladu s § 82 školského zákona, že výsledek písemné zkoušky z českého jazyka a literatury se potvrzuje. Zásady a postup oponentního posouzení jsou uvedeny v příloze tohoto rozhodnutí.“ Toť z odůvodnění rozhodnutí vše. Pod kulatým úředním razítkem a podpisem příslušného vedoucího pracovníka pak byly jako příloha rozhodnutí citovány „Zásady a postup oponentního posouzení“.

Předně krajský soud konstatuje, že považuje za nesporné, že rozhodování žalovaného ve věci dodržení stanovených podmínek během maturitní zkoušky včetně jejího hodnocení je podle soudu rozhodováním o veřejných subjektivních právech žalobce na řádný průběh zkoušky včetně jejího hodnocení – tedy včetně jejího výsledku. Jestliže tedy žalobce využil možnosti podat žádost o přezkoumání průběhu a výsledku zkoušky, pak mu vzniklo veřejné subjektivní právo na to, aby se žalovaný (coby orgán státní správy vykonávající v daném případě působnost přezkoumávajícího orgánu podle § 82 odst. 1 a 2 školského zákona) zabýval důvody, pro které by podle § 82 odst. 2 školského zákona musel výsledek zkoušky změnit nebo zrušit a nařídit opakování zkoušky. Těmito důvody jsou ty, které vyjmenovává § 82 odst. 2 školského zákona: jedná se buď o porušení právních předpisů nebo o výskyt jiných závažných nedostatků, které mohly mít vliv na řádný průběh nebo výsledek zkoušky. V tomto rozsahu měl tedy žalobce veřejné subjektivní právo na řádný výkon státní správy. V tomto rozsahu musí být uvedený výkon státní správy také přezkoumatelný ve správním soudnictví.

Součástí ochrany poskytované správním soudnictvím tedy musí být přezkum toho, zda správní orgán v rámci přezkoumávání průběhu a výsledků maturitní zkoušky přezkum skutečně smysluplně uskutečnil, jak a z jakých konkrétních důvodů nahlíží na námítky studenta uplatněné proti průběhu a výsledkům maturitní zkoušky a zda s ohledem na své závěry následně postupoval zákonně, tj. tak, jak mu ukládá § 82 odst. 2 školského zákona.

Dále krajský soud uvádí, že obdobným případem, a to jak po stránce skutkové, tak po stránce právní, se v minulosti již zabýval Krajský soud v brně, a to ve svém rozsudku ze dne 16. 8. 2012, č.j. 62A 67/2012-47; dostupný na www.nssoud.cz. Protože celá řada právních závěrů obsažených v tomto rozhodnutí je plně akceptovatelná i na posuzovaný případ, považuje krajský za soud za vhodné příslušné pasáže v úplnosti ocitovat. Se závěry Krajského soudu v Brně obsaženými v citovaném rozsudku se totiž plně ztotožňuje a bylo by proto nadbytečné, aby pouze jinými slovy říkal totéž, co již bylo výstižně a pregnantně řečeno správními soudy dříve.

K aplikaci správního řádu na předmětné řízení uvedl Krajský soud v Brně následující: „Podle § 183 odst. 1 školského zákona se na řízení před žalovaným nevztahuje správní řád, aniž by školský zákon obsahoval úpravu odpovídající zásadám podle § 2 a ž 8 s právního řádu. Podle § 177 odst. 1 správního řádu se v takovém případě použijí zásady podle § 2 až 8 správního řádu. Nadto je třeba v takovém případě správní řád použít ohledně jednotlivých konkrétních procesních pravidel – ve vztahu k navazující argumentaci zdejšího soudu jde o pravidla ohledně náležitostí a obsahové stránky rozhodnutí správního orgánu. Tato pravidla se nutně použijí na základě § 180 odst. 1 správního řádu, podle něhož tam, kde se podle „dosavadních“ právních předpisů (tj. platných a účinných k 1.1.2006, což je i případ školského zákona) postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž by tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravovaly (což je případ rozhodování žalovaného podle § 82 odst. 2 školského zákona), postupuje se v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle správního řádu včetně části druhé. Proto jsou tedy (mimo jiné) aplikovatelnými i pravidla vyplývající z § 68 správního řádu ohledně náležitostí rozhodnutí a pravidla podle § 50 a násl. správního řádu ohledně podkladu rozhodnutí, jeho shromažďování a hodnocení. Jestliže tedy žalovaný měl povinnost podle § 82 odst. 2 školského zákona rozhodnout o žádosti žalobkyně, musí jeho rozhodnutí obsahovat mimo jiné řádné odůvodnění – a sice především odůvodnění přezkoumatelné.“

K otázce rozsahu přezkumu ze strany žalovaného a k otázce podkladů potřebných pro takový přezkum jmenovaný krajský soud konstatoval : „Jestliže žalobkyně ve své žádosti určené žalovanému mimo jiné namítala, že při hodnocení písemné slohové práce nebyla dodržena stanovená kritéria hodnocení zkoušek a že hodnocení písemné práce neobsahuje dostatek informací o důvodech konkrétního hodnocení práce, což bylo podstatou obsahu její žádosti, pak bylo na žalovaném, aby se s touto argumentací náležitě vypořádal. Právě uvedenou argumentaci tedy musel obsahově vyčerpávat natolik, aby mohl učinit kvalifikovaný závěr v tom směru, zda jsou dány důvody pro změnu výsledku zkoušky. Ty by byly dány tehdy, pokud by při hodnocení (které je součástí zkoušky, jak shora uvedeno) byly porušeny právní předpisy nebo zjištěny nedostatky, které na výsledek zkoušky mohly mít vliv.

Žalovaný se tedy s ohledem na argumentaci žalobkyně obsaženou v její žádosti musel zabývat tím, zda hodnocení jak z pohledu kritérií hodnocení, tak z pohledu jeho samotného obsahu, vyhovělo pravidlům pro hodnocení, a tím, zda z hodnocení, jak bylo ve vztahu k písemné práci žalobkyně v daném případě provedeno, srozumitelně plyne, v jaké otázce a z jakých důvodů byla písemná práce žalobkyně hodnocena konkrétním bodovým ohodnocením. Jen tak mohl být smysl efektivní kontroly výsledku hodnocení státní správou naplněn. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval téma, které si žalobkyně pro svoji písemnou práci zvolila, a závěry původního hodnocení, následně zrekapituloval pravidla, podle nichž mělo hodnocení probíhat, dále uvedl, že si nechal od CENTRA zpracovat oponentní hodnocení, toto oponentní hodnocení zrekapituloval a v závěru odůvodnění svého rozhodnutí doplnil shrnující konstatování, že hodnocení pravidlům odpovídá, což žalovaný opřel „...mimo jiné i o skutečnost, že nezávislý hodnotitel pověřený CENTREM hodnotil písemnou práci shodně...“. Jak plyne z odůvodnění rozhodnutí, žalovaný fakticky svůj závěr odůvodnil výlučně shodným hodnocením převzatým od CENTRA (nikoli tedy „mimo jiné i“ tímto shodným hodnocením); žádné další konkrétní úvahy v tom směru, zda hodnocení jak z pohledu kritérií hodnocení, tak z pohledu jeho samotného obsahu vyhovělo pravidlům pro pokračování

30A 91/2012

hodnocení, a zda z původního hodnocení, jež měl přezkoumávat, jasně a srozumitelně plyne, v jaké otázce a z jakých důvodů byla písemná práce žalobkyně hodnocena konkrétním bodovým ohodnocením, v napadeném rozhodnutí obsaženy nejsou.

Tím, že si žalovaný v rámci součinnosti podle § 82 odst. 2 školského zákona nechal zpracovat „kontrolní hodnocení“ písemné práce CENTREM (tu bez ohledu na to, zda i z tohoto „kontrolního hodnocení“ jasně a srozumitelně plyne, v jaké otázce a z jakých konkrétních důvodů byla písemná práce žalobkyně hodnocena konkrétním bodovým ohodnocením), na němž žalovaný svůj závěr výlučně založil, přezkum žalovaného nemohl být vyčerpán. Opatřit si „kontrolní hodnocení“ v rámci posouzení dodržení právních předpisů a posouzení případných nedostatků hodnocení ve smyslu § 82 odst. 2 školského zákona ostatně nebylo s ohledem na žalobkyni uplatněné námitky ani klíčovým, ani nezbytným úkolem žalovaného.

Teprve v okamžiku, kdy by žalovaný dospěl k závěru, že původní hodnocení je nedostatečné, a tedy že po stránce obsahové z něj neplyne dostatečný podklad pro jeho závěr ohledně případné změny hodnocení, mohl si jako jeden z podkladů svého rozhodnutí opatřit „kontrolní hodnocení“. To, že by si takové „kontrolní hodnocení“ opatroval, by tedy nutně implikovalo závěr, že při původním hodnocení se vyskytl závažný nedostatek, který mohl mít vliv na výsledek zkoušky, tu spočívající v tom, že konkrétní důvody, pro které byla práce hodnocena konkrétním způsobem, ze záznamu o původním hodnocení nelze vůbec seznat. Takto však žalovaný nepostupoval. Přezkum výsledku maturitní zkoušky, jak je kodifikován prostřednictvím § 82 odst. 2 školského zákona, nemůže být přezkumem samoučelným a formalistickým; smysl přezkumu nemůže být naplněn za situace, kdy se žalobkyně z napadeného rozhodnutí nedozvěděla to, z jakých konkrétních důvodů ob stojí bodové ohodnocení, jak bylo ve vztahu k její písemné práci původním hodnotitelem provedeno, a z jakých konkrétních důvodů také plně ob stojí závěr obsažený v záznamu o hodnocení.

Žalobkyně se z napadeného rozhodnutí prakticky dozvěděla pouze názor CENTRA, resp. jím údajně pověřeného „kontrolního hodnotitele“, podle něhož původní hodnocení bylo správné. Je-li ovšem napadené rozhodnutí založeno výlučně na názoru CENTRA, resp. jím údajně pověřeného „kontrolního hodnotitele“, pak je třeba poznamenat, že nejen z napadeného rozhodnutí, nýbrž ani z ničeho, co je založeno ve správním spisu předloženém žalovaným, neplyne, že oním „kontrolním hodnotitelem“ byl někdo jiný než hodnotitel původní, resp. kdo jím ve skutečnosti byl – a kdo byl tedy autorem názoru, který pak prakticky bez dalšího žalovaný do svého rozhodnutí převzal.....

Jestliže tedy napadené rozhodnutí ve vztahu k argumentaci žalobkyně obsažené v její žádosti o přezkum výsledku hodnocení neuvádí nic konkrétního v tom směru, zda při hodnocení písemné práce byla dodržena kritéria hodnocení zkoušek či nikoli a zda hodnocení obsahuje dostatek informací o důvodech konkrétního hodnocení práce či nikoli, pak nelze dospět k jinému závěru, než že argumentace žalobkyně obsažená v její žádosti zůstala žalovaným nevypořádána. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není ani v obecných rysech seznatelné, proč žalovaný (po řádně provedeném přezkumu) považuje konkrétní námitky žalobkyně proti výsledku hodnocení její písemné práce za nesprávné, nedůvodné, liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje její argumentaci zpochybňující dodržení předepsaných kritérií

pokračování

30A 91/2012

hodnocení a dostatek informací o důvodech konkrétního hodnocení za nerozhodnou, nesprávnou, vyvrácenou nebo jinak nedůvodnou, jakými konkrétními úvahami se žalovaný při dovození nedůvodnosti argumentace žalobkyně řídil a jaké konkrétní skutečnosti, které v průběhu řízení zjistil, pro svůj závěr považuje za rozhodné.

Nevypořádal-li se tedy žalovaný nikterak s námitkami, které byly obsaženy v žádosti žalobkyně, způsobuje to nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, což je důvodem k jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. a § 78 odst. 4 s.ř.s.).“

Krajský soud znovu připomíná, že k tak obsáhlé citaci ze shora označeného rozhodnutí jiného správního soudu přistoupil pouze proto, že s ohledem na skutkovou a právní obdobu obou věcí, jsou všechny shora uvedené závěry použitelné i pro nyní projednávaný případ. I v něm totiž obsahovala žalobcova žádost o přezkum hodnocení řadu konkrétních námitek a výtek, kterým se ovšem žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevěnoval a svůj závěr opřel bez dalšího toliko o odkaz, případně stručnou citaci závěrů oponentního posudku. Ze shora uvedených důvodů je nutno mít takový postup za naprosto nevyhovující a nedostačující.

Pro úplnost považuje krajský soud za příléhavé zmínit ještě stanovisko Krajského soudu v Brně obsažené v odůvodnění citovaného rozsudku k náležitostem vlastního hodnocení písemné práce. Krajský soud v Brně uvedl, že „z hodnocení zkoušek v rámci „státních maturit“ musí důvody hodnocení vyplývat konkrétně, jednoznačně a dostatečně srozumitelně, aby bylo patrné, proč a z jakých důvodů student v příslušné části maturitní zkoušky obstál či nikoli. Je tomu tak jednak proto, aby celkové hodnocení „státních maturit“ probíhalo na principech, které nemohou vzbuzovat objektivní pochybnosti o transparentnosti a korektnosti celé procedury této státem garantované zkoušky, a tím i o její smysluplnosti, a aby vůbec bylo možno realizovat řádný přezkum hodnocení, jak jej má na mysli § 82 odst. 2 školského zákona, ale také proto, aby se samotnému zkoušenému dostalo jasné, konkrétní a srozumitelné informace o jeho případných nedostacích, které se v průběhu této zkoušky ukázaly a jejichž znalost může zkoušeného odpovídajícím způsobem nadále usměrňovat. Hodnocení, které v tomto směru neobstojí, nemůže být dostatečným podkladem, na základě něhož si lze v řízení podle § 82 odst. 2 školského zákona učinit spolehlivý závěr o tom, zda je zapotřebí výsledek zkoušky změnit nebo potvrdit.“

Krajský soud dodává, že obdobné nároky je třeba klást i na případně vyhotovené kontrolní hodnocení, které navíc nemá charakter podkladu pro žalovaného závazného.

Krajskému soud proto nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit s odkazem na 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

V rámci dalšího řízení o žádosti žalobce o přezkum výsledku maturitní zkoušky se bude žalovaný argumentací žalobce obsažené v jeho žádosti řádně pokračování

30A 91/2012

zabývat, v rámci řízení si opatří dostatečně odborný a konkrétní podklad svého rozhodnutí a s respektováním shora podaného právního názoru soudu podle § 78 odst. 5 s.ř.s. ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí řádně a úplně odůvodní.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Ten zaplatil soudní poplatek ve výši 3.000,-- Kč. Odměna jeho zástupkyně vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že ve věci učinila 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu) po 2.100,-- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). Dále má nárok na úhradu 2 režijních paušálů po 300,-- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v souvislosti s jeho Čl. II). Doklad o tom, že je registrována jako plátce DPH, zástupkyně žalobce nepředložila. Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupkyně, která je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 1. listopadu 2012

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu